

СВЕТСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“

230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

Христос воскрес!

Хрѣстосъ воскресъ изъ мѣртвыхъ, смѣртію смѣрть поправъ, и същымъ во гробѣхъ живѡтъ даровавъ.

Воскресъ иже ѿ гробѡва, ѣакоже прорече, даде намъ живѡтъ вѣчный, и велию милость.

Речи
које вам
ја рекох
дух су
и живот су.

ГОСПОД ИСУС ПОРУЧУЈЕ:

Небо и земља
ће проћи,
али речи моје
неће проћи.

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА
У ХРАМУ СВЕТОГ САВЕ
СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
СА ПОЧЕТКОМ У 10. ЧАСОВА ИЗЈУТРА

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

ВЕЖБА СРПСКЕ НАРОДНЕ ИГРЕ У НОВОМ ДОМУ
СВАКОГ ПЕТКА УВЕЧЕ СА ПОЧЕТКОМ У 7. САТИ
ПОСЛЕ ИГРАЊА ДЕЦА ИДУ У СРПСКУ ШКОЛУ

ЗА СВЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ
ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ СВЕШТЕНИКУ
О. ДРАГОМИРУ ШИПОВЦУ: 366 8390

ПОМОЗИТЕ ИЗГРАДЊУ ЦРКВЕНИХ ОБЈЕКТАТА

С В Е Т О С А В Н И К

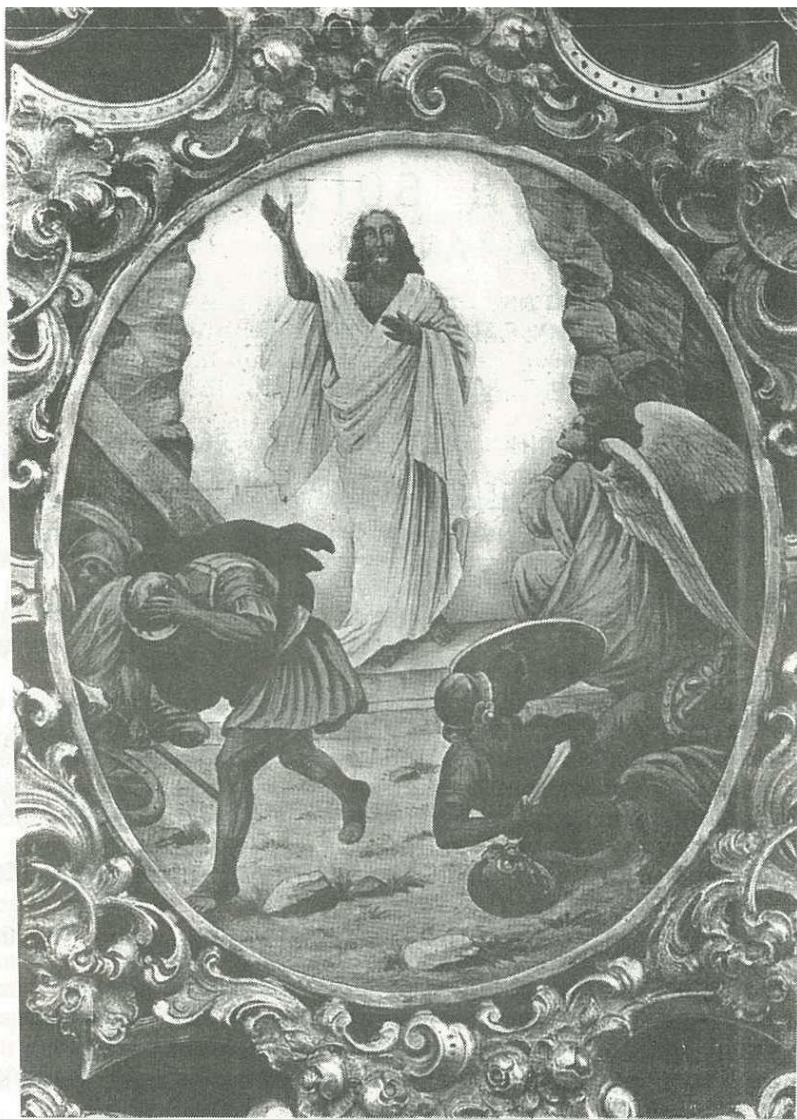
S V E T O S A V N I K

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине 'Свети Сава' - Калтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско новозеландског

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace

.....
Илази тромесечно

.....
Published Quarterly

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

ЧЕСТИТАМО ВЕЛИКИ ПРАЗНИК ХРИСТОВОГ ВАСКРСЕЊА
ЊЕГОВОМ ПРЕОСВЕШТЕНСТВУ МИТРОПОЛИТУ Г. ИРИНЕЈУ,
ВИСОКОПРЕПОДОБНОМ АРХИМАНДРИТУ О. САВИ,

СВОМ СВЕШТЕНСТВУ, ЦРКВЕНО-ШКОЛСКИМ ОПШТИНАМА,
КОЛИМА СРПСКИХ СЕСТАРА И НАЦИОНАЛНИМ ОРГАНИЗА-
ЦИЈАМА ЕПАРХИЈЕ АУСТРАЛИЈСКО-НОВОЗЕЛАНДСКЕ,

КАО И СВИМ ПАРОХИЈАНИМА КАЛТОНСКЕ ЦРКВЕ УЗ
ПОБЕДОНОСНИ ПОЗДРАВ:

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С Е !

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

АПРИЛ

СУБОТА 7. - ЛАЗАРЕВА СУБОТА — ВРБИЦА
ВЕЧЕРЊЕ И ОСВЕЋЕЊЕ ВРБИЦЕ У 7. УВЕЧЕ

НЕДЕЉА 8. ЦВЕТИ - Света литургија и причешће у 10.

ЧЕТВРТАК 12. ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК - БДЕНИЈЕ У 7. УВЕЧЕ

ПЕТАК 13. ВЕЛИКИ ПЕТАК - ЦАРСКИ ЧАСОВИ У 10.

ИЗНОШЕЊЕ СВЕТЕ ПЛАШТАНИЦЕ УВЕЧЕ У 7.

СУБОТА 14. ВЕЛИКА СУБОТА - СВЕТА ЛИТУРГИЈА И
ПРИЧЕШЋЕ У 10: ЧАСОВА

НЕДЕЉА 15. ВАСКРСЕНИЈЕ ХРИСТОВО - ВАСКРСЕЊЕ ТАЧНО
У ПОНОЋ, А ИЗЈУТРА СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10.

ПОНЕДЕЉАК 16. ВАСКРШЊИ ПОНЕДЕЉАК, - СЛУЖБА У 10.ч

НЕДЕЉА 22. ТОМИНА НЕДЕЉА - Св.Литургија у 10.сати

НЕДЕЉА 29. МИРОНОСИЦА - Света Литургија у 10.сати

МАЈ

НЕДЕЉА 6. СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ (ЂУРЂЕВДАН)
Св.Литургија у 9.сати и затим резање
славских колача.

ПАЖЊА:

У СУБОТУ ВЕЧЕ 21.4.1990, ДОЛАЗИ
НАМ У ПОСЕТУ ФОЛКЛОРНА ГРУПА ИЗ
СРПСКОГ ЦЕНТРА, СИДНЕЈ. КОНЦЕРТ
ЋЕ ОДРЖАТИ У Г Р И Н З Б А Р И

ЕВРОПА - БЕЗ СТРАХА И СТИДА

У неком граду бијаше један човјек који нити се Бога бојаше, нити људи стиђаше.

У наше време, браћо моја, Европа је такав један град, са многим људима који нити се Бога боје, нити се људи стиде. То је болест коју као и сваку болест треба објаснити.

Зашто се многи Европејци нити Бога боје, нити људи стиде? Објашњење је просто: због тога што је покварен појам о Богу и појам о човеку. Кад људи покваре појам о Богу, према својој покварености, онда се не боје Бога; а кад покваре појам о човеку онда се не стиде људи.

Страх имају људи само од Бога као величанственога цара, Творца и Судије. А стид имају само пред светим људима; не пред осионим и богатим и ученим, него само пред светим. Али кад се омаловажи Бог и кад се омаловажи светац, онда људи нити имају страх од Бога, нити стид од људи.

У савременој Европи омаловажен је Бог и светац; зато Европејци нити се Бога боје, нити се људи стиде. И ништа у Европи није више омаловажено, него Бог и светац.

Ако Бог није свемогући Творац васионе, и величанствени Цар и Господар неба и земље, свевидећи, свезнајући, и вечни, који као праведни Судија суди свакоме по делима његовим, онда се људи неће бојати таквога Бога. Јер, ваљда неће се нико бојати измишљених божанстава, безумних гатара, који под капом универзитетском и докторском гатају о природи и о материји као неким божанствима. Таквих немушних богова нико се неће бојати. И ваљда се нико неће стидећи Волтера и Наполеона и Маркса, нити других сличних њима, које је Европа ставила у свој "пантеон" без ореола светитељства; а тај пантеон, то је једна мрачна изба, у коју никад нико није довео ни једног болесника да би оздравио. Јер, једно је вулгарни великан као Енох, Голјат и Навукодоносор, а друго је, сасвим друго, светац Божји. Нико се досад није уплашио од европског професорског божанства природе. Нити смо чули да се икад ико постидео, при ма ком недељу своје, од Наполеона, или Волтера или Маркса.

Ај, браћо моја, нико се не боји лажних богова, нити стиди несветих људи. Народ се боји само од правога Бога и стиди само од правих, т. ј. светих људи.

За савремену универзитетску Европу, Бог кога се треба бојати и људи којих се треба стидети, припадају давној прошлости. Универзитетска Европа је иступала свога Бога у ступи и разбила у безбројне атоме, протоне и електроне, од којих се једва ноге могу очистити. Ко да се боји таквога ништавнога Бога! Место светаца ставили су у прве редове и у новинама, и у дворанама, и у књигама, банке, политичаре, књижевнике, фарисеје и садукее. Ниједног свеца. Европа више не рађа свеце. Као да се зарекла да рађа само оне великане, пред којима се не мора нико стидети! Ако нисте знали у чему је пад Европе до ништавила, онда знајте: у томе што је изгубила појам о страшноме Богу и светом човеку. Оваква каква је данас пред нашим очима Европа ће пре ставити у ред иделаних људи фараона и Амалика

и Сенахерима и Навукодоносора и Александра и Августа и Тиверија и Ирода, него ли светога Аврама, Исака, Јакова и Јосифа, или Исаију, Јеремију, Језекиља, и Данила, или Матеја, Марка, Луку и Јована и Павла. Европа је одбацила хагиографију, па је загрлила грандоманију.

Ко ће је излечити? Нико. Баш нико. Јер, нико се не намеће за лекара ономе ко мисли да је здрав. Европа нема ни лека, ни лекара, зато што она сматра себе здравом, иако сви континенти брује о њеној тешкој болести, чак и о неком лудилу.

А ви, Срби, где сте? Милиони Срба боје се Бога и стиде се сватаца Божјих. Где се налазите вас неколико стотина што стојите испред народа српскога: да ли сте са Европом или са својим народом? Ако кажете да сте са Европом, онда се брзо лечите да не би заразили свој народ. Ако ли кажете да сте са својим народом, пазите да се не ухватите у лажи. Јер није лак пут народни. То је узан и тесан пут поста и молитве и милостиње. Али то је једини спасоносни пут. Богу нека је слава. Амин.

ПАЗИТЕ ДОК МОЖЕТЕ

Живимо у изобиљу у овој демократској земљи. Више бацамо него смо имали одакле смо дошли. Тако треба и да буде. Треба човек да је награђен за свој труд и да слободно мисли и збори. Али, ипак нам нешто ни овде није по вољи. Недостаје нам веронаука, да нам деца не расту у безбожју. Постадоше нам деца чисти материјалисти.

Знам да не можемо ништа променити у погледу васпитног програма, али могу да апелујем на вас који веру у себи носите. Учите своју децу вери православној, макар то било и најскромније знање. Доводите их у цркву. Учите их да поште и свештеника поштују. Доводите их у црквену школу да би вам свештеник на помоћи био, и тако вам син или кћерка постао православни Србин. Ако не дате напор, нећете успети. Не дозволите да су вам спортови важнији од вере. Сетите се како су комунисти ангажовали разне спортове, да би на тај начин одвратили омладину од цркве.

Погледајте око себе. Видите шта се дешава нашој деци. Неки су већ постали људи. Који се оженише са иноверкама или одоше за друговерце заборавише порекло и своје слатко православље. Чините нешто док су мањи и док можете, јер ће после кајање бити врло тешко и залудно.

Измирење

Богата је совра постављена у дому газда-Аврамовом. Насред совре, у сјајном светњаку, гори дебела свећа. Газда-Аврам слави Светог Ђурђа, па је позвао пријатеље и комшије на славу. Уврх совре засео попа, па онда други, по реду и старешинству. Газда-Аврам двори гологлав и прислужује руменику.

Напољу диван пролетњи дан, леп као што само Бог може лепоту створити. И птица пева, и сунце благо греје, и ветрић пирка. Свако је срце веселије, у сваком оку видиш наду.

Нешто то, нешто добра ђаконија и руменика, па се баш гости расположили и расћертали. Попа се диже, десницом подиже чашу и наздрави:

— Помози, Боже и света славо! Браћо и дружино! Ред је да пијемо једну у здравље домаћина и чељади, који се потрудише те нас овако лепо угостише и почестише...

Куме Авраме! — продужи попа. — Како ти твога свеца служио, онако и он тебе! А теби хвала, који си се потрудио те нас овако царски угостио. Синове женио, кћери удавао! Са пријатељима живео и љубио се! И срећа те љубила; и здравље те љубило! Дочекао — да Бог да — и догодине!

— Амин, да Бог да! — викнуше и остали гости. Чаша зазвеча, попа запева „многаја љета“.

— Е, вала ти, куме попе! — рече Аврам и испи чашу надушак.

Пошто попа попи своју чашу, он се узе спремати да иде.

— Седи, куме, куда ћеш? — викну Аврам.

— А! ја морам ићи! — рече попа.

— А куда?

— Имам ја још пријатеља који данас славе; морам и њима! Сад 'оћу мало до кума Јована.

— Знам, знам; отићи ћеш! Седи!

— Још бих седео кад бих знао да...

Попа не доврши; као да се борио са собом; да ли да искаже што је заустрио.

— Шта кад би знао? — упитао га је Аврам радознало.

— Кад бих знао — рече попа куражно, — да ћеш и ти са мном!

На ведро чело Аврамово навуче се облак. Он погледа оштро попа, погледа га, као да би хтео рећи: моли се Богу, што је ово моја слава; али само рече:

— Никад, куме попе, никад!

— А што? — упита поп.

— Тако! — Никад!... Најпосле, није сад време да о томе говоримо!

— Свакад је време! — рече попа.

— Али данас није! Данас ја славим!
 — И он слави! — рече попа.
 — Чујеш, куме попе! Немој да ми данас преседне колач!
 — Ни ја, ни ова браћа, не дођосмо за то, да ти колач преседне него да славу Божију уздигнемо! — рече попа оштро. — Најпосле нећу ти ништа ни говорити.

И поче се спремати за одлазак. И гостима овлада неки немир.

— Стани, куме попе! — викну Аврам.

Попа застаде, погледа га оштро, па упита:

— Шта ћеш?

— Стани! И кажи ми!... Кажи ми — молим те — како да идем тамо! Како могу сада преко толике бруке! Ти бар знаш шта је између нас.

— Знам. Зато сам те и звао. — Аврам разрогачи очи:

— Зато?!

— Зато! Знаш ли ти да њему није данас само слава? Знаш ли да он има још једно весеље? Он жени свога Перу.

— Знам.

— А шта је његов Пера? Чиј' је он? Зар он није ваше дете Зар он није једно перо из ваше челенке којом се китите? А?...

— То јесте.

— И ти нећеш твоме Пери у весеље?

— Али!...

— Нема ту али!... Него ти нећеш, сваддио си се са Јованом ни око шта... Око бунара... Изгрдили сте се... натужили сте се, истрошили сте онолики новац, па сад и деца...

Авраму се засијаше очи. Речи погине прљаве су га по самоме срцу, као жива жеравица... И само срце јаче залупа, и крв проструја... И пости поуостајали...

— Стој, куме попе! Седи! Чекај! Затим притрча вратима:

— Јакове! Јакове! — викну. Замало и Јаков ступи у собу.

— Се'те, браћо! Се'те? — рече он гостима. Затим се окрете Јакову:

— Чујеш! Кажи Панти нек рекне Маринку: да Иван упрегне коње!

Ништа лепше не беше видети од Аврама у томе тренутку. Његове сребрне власи лелујаху се; чело се ведри од радости, а лице сија од задовољства, сија као онај лепи пролетњи дан...

Сви бежу зачуђени, упрепашћени, изван себе, кад чуше да Аврам нареди да се запрегну кола...

— Стој! — виче Аврам. — Дела седи! Дај вино! Вина овамо, децо!... Куме попе! Ти си прави свештеник! Сад видим да те је само Бог задан'о. Овамо седи!... Спаси Бог!

— На спасеније!
 Кола затутњаше.

Аврам се надвири на прозор и рече:

— Зар само једна? ... А где ће сести моје комшије и пријатељи? Ту да седнемо тек ја, кум поп, Мија...

— Ја нећу ићи! — рече Мија одсечно.

— Шта?! — разрогачи се Аврам на њега. — Шта рече? Нећеш ићи! Мораш! Он је твој зет! Твоја рођена сестра је домаћица!

— Али ја и он смо крв и нож!

— Ако! Ми са њим немамо посла. Њега нећемо ни да видимо. Ми идемо деци нашој. Је ли тако, куме попе?

— Тако је! — рече попа.

Опет затутњаше кола, Аврам опет погледа кроз прозор.

— Тако! Видиш! 'Оћемо да идемо ка' кићени сватови. Де, још по једну.

Чаше зазвечаше.

— Срећан нек је мој колач! Живи да сте сви, браћо и пријатељи моји! — вели Аврам.

— Амин, да Бог дā! — одговарају сви.

— А сад да се полази!

И сви изиђоше. Бесни коњи копаху немирно ногама. Седишта беху застрта лепим шареницама мачванским.

Аврам, са попом и Мијом, приђе првим колима, трекрсти се, помену Бога и Св. Бурђа, па се попе.

И остали поседаше.

Коњи стадоше скакати бесно...

— У Јованову авлију! — заповеди Аврам кочијашу...

Цар на своме престолу нема толико достојанства, колико га има један мачвански домаћин у својој кући. Цар нема толико самосвести о своме положају, колико овај о свом, ни толико поноса, колико овај.

Јован је био такав домаћин. Дошао си у његову кућу, ушао си као гост у њу, па ти се опет рука диже капи, да му одаш пошту, и завеже ти се језик, кад он реч проговори.

И он је славио свога свеца. Али у његовој кући владаше сасвим друти ред. Око његове совре није баратала женска рука — тај посао су вршили његови синови. А он са осмехом, којим изражава своје задовољство, точио је чашу за чашом својим пријатељима који миловаху у његов дом ући.

Жене су биле у кујни и авлији. Зато је Мирка прва и смотрила кола Аврамова где се упутила у њихову авлију.

— Мајка! Мајка! — викну она свекрву.

— Шта је, снајо!

— Иде Аца! — Тако су сви звали Аврама.

— Ко, велиш, ко?

— Аца!

И одјури капији да је отвори.

Кола већ беху пред капијом. Мирка је могла читати задовољство са лица Аврамовог. Брзо отвори капију.

— Помаже Бог, ћери!

— Бог добро дао, Аца!

Кола пројурише, за њима друга, трећа, четврта. Ова се окренуше у широкој авлији Јовановој. Кочијаши поскакаше са својих места и стадоше пред коње, који фркаку кроз своје широке ноздрве.

Чељад се окупи око кола. Домаћица Јованова, Илинка, притрча колима и пољуби руку најпре попа па затим Аврама.

— Добро ми дошли!

— Боље нашли! — рече Аврам, и честити свети!

Па се пољуби с њом.

— Амин, да Бог дā!

— Сретно ти весеље, снајо!

— Сретно нам било, да Бог дā, Аца!

И поведе их у кућу.

Кад је чуо Јован да је Аврам ушао у његову авлију, он задрхта. Задрхташе ноге под њим, зацепта кошуља на њему, а румен обли пуне образе његове.

— Ама ко, море, ко?

— Аца! — рече му најстарији син.

— Та неће ваљда бити он?!

— Јесте, он!

Он изиђе и стаде на кућни праг, да дочека госте.

Четрнаест година! Та то је нечији век! За четрнаест година не проговорити речи, не назвати један другом Бога, па сад ту, један према другом прса у прса!...

Јован беше блед као крпа.

Аврама подиђе нека језа. Она га укочи и скамени. Не може крочити.

Дође му то некако тешко. Његов понос осети се понижен. Он, Аврам, да дође на ноге Јовану, оном Јовану, који му је претио да га запали, и који каже да би онда најсрећнији био, кад би се Аврамове крви напио...

Плану, ускипе, окрете се да каже својима: 'ајде кући!... ал' му се у тај пар сретеше очи са попитним очима.

Има погледа којима човек само једном у веку погледа. Ти су погледи небесни, божанствени. Они нас, ваљда, равњају са нашим Творцем.

Кад њих видимо, онда помислимо: да нам је свима само један отац Бог, и да смо сви браћа...

Такав беше попин поглед. Он је гледао оба брата.

Аврам осети нешто топло у целој снази, саже главу и корачи преко прага... Јован оста напољу.

— Добро вече!

— Бог дао! — повикаше гости.

— Срећан дан!

— И теби!

— Јоване! — викну Аврам, а глас му је дрхтао.

— Чујем, Аца, — одазва се Јован и уђе у кућу.

— Јеси ли овде домаћин?

— Јесам. Бог па ја.

— Приђи ближе.

Глас Аврамов звонио је као звоно.

Јован приђе.

— Ти славиш?

— Јест, данас слаavimo.

— И чиниш весеље?

— У име Господа Бога.

— Жениш „Шврћу“ (тако је звао Петра док је био мали).

— У име Бога.

— Моја је Милица, моја мезимица, моја велика девојка, знаш! моја Милица је девер!

— Брате!

И полетеше један другом у наручје.

Заталаса се онај народ, сузе су лиле потоцима...

Аврам диже главу:

— Стој!

Наста тајац.

— А ко је оно? — и показа прстом на Мију.

— Видим рече Јован. — Ово је мој шурак.

— Он је стари сват!

Јован притрча Мији, загрли га, и поче љубити.

— Благо мени! Сад смо сви своји овде!

Затим се окрете гостима:

— Седите, браћо!... Децо!

Четири сина као четири дива стајаху пред њима.

— Децо! Вина овамо! Стан'те! Отворите оно буре, оно, знате!... Узмите каблове, па у њи' точите. Ја 'оћу да пијем! Ја 'оћу да певам! Данас започињем моје весеље!...

И потече река од рујевине... Аврам се диже и призва Јована.

Јован дође.

Аврам скиде капу.

— Куме попе! Свештениче! Дај ми твоју свету руку, да је целујем. 'Оћу да је целујем са братом заједно, па нека нас онда благослови!

И саже седу главу, и пољуби руку свештенику.

То исто уради и Јован.

Попа беше ганут. Сузе му лише низ образе, кад им ово рече:

— Господ нека вас благослови! Нека благослови домове ваше, чеда ваша! Нека вам да доста века у братској љубави!

Последњи зраци сунчеви обасјаше собу. Трептали су ти зраци, трептали као благослов Божји.

Аврам рече:

- Још нешто!
 — Шта? — упиташе сви.
 Он погледа Јована.
 — Шта ћемо с бунаром?
 — Их!... Што га помињеш?! — јекну Јован.
 — Јер ме је огрешио!
 — Твој је! — рече Јован.
 — Јок! да повадимо камен и да дамо ком сиротану у те-
 мељ, а руту да заспемо!
 — Тако! Тако! — гракну народ.
 — А сад да пијемо! Нећу чашу, нећу стакло! Сипај ми на
 твој патос; са њега ми је слатко!
 Петар пође да прислужи вино, али Јован не даде:
 — „Моје весеље! Моји гости — ја служим!...
 Тад се диже песма...

Од радости не уем да причам, као што и нико не уме.
 Речи радости, то су речи анђелске. Ми, смртни, само осетимо
 кадикад слат њихову.

СРПСКА ЦРКВА ПОД ЛУПОМ ВЛАСТИ

„Сеоска анархија и подвојеност народа“

„НОВЉАНСКИ ВЈЕСНИК“ из Новске од 1. коловоза 1989. број 6. таквим застрашујућим насловом обавештава читаоце о насталим приликама у мјесној заједници Пакленица код Новске.

А за такву ситуацију, замислите, крив је нико други, него православна Црква, односно парохија и црквена општина у Пакленици и њихов свештеник Бранко Зјалић.

А ево због чега... јер је први пут послје Ђурђевдана, 6. маја 1941. године дакле након 48 година, а после свега што се у том међувремену у Пакленици догодило... служена служба Божја на рушевинама у рату од усташа срушеног парохијског храма, на дан храмовне славе Спасовдан, 26. јуна 1989. године.

А што се у протеклих 48 година у Пакленици догодило?

Убијен је пакленички свештеник, парох Славко М. Зјалић, прави народни свештеник, проповедник мира, љубави и слоге међу народима, потпуно аполитичан човек, речју и делом проповедао јеванђеље Христово, радо виђен у друштву честитих и поштених Хрвата. И као такав, убијен је у затвору у Новској после мучења и зверског злостављања до бесвјести; па заједно са браћом Рађеновић, својим парохијанима и одборницима Дурманом и Јагодићем и другима, „одведен“ у Јасеновац и бачен у Саву. Убијен је и црквени појак, учитељ Јосиф Вукашиновић, заједно са 780 недужних сељака оба пола и узраста у селу Кукуњевац код Пакраца...

Као прва жртва рушилачког безумља, срушена је новосаграђена црква Св. велмученика Георгија у Новској, па затим парохијски храм у Пакленици и још 10 до

12, што парохијских храмова што капела на територији општине Новска. Поред погибије свештеника и учитеља, страдали су и многи парохијани, разних узраста, оба пола.

А ПОСЛЕ РАТА... у слободи, одузет је парохијски дом, од стране општине Новска, затим продан неком приватнику, да би та црквена кућа најзад постала „ЗАДРУЖНИ ДОМ“.

Црквена земља, такође је сва одузета, а „комасацијом“ и црквена порта (цинтор), заједно са рушевинама цркве, проглашене „општеном имовином“. Затим је 1960-тих година „забрањен“ долазак свештенику и вршење било каквих вјерских обреда у Пакленици, од тадашње Мјесне заједнице.

Пакленица је била вероватно замишљена као нека изолована „тампон зона“, неког новог поретка, реда и обичаја. Јер како назвати све то у Пакленици, што се дијаметрално разликовало од живота, реда, обичаја и вјерских манифестација, свих села која су окруживала Пакленицу?.. Зашто се ово догодило? Па можда због тога, што су околна села и насеља која окружују Пакленицу углавном римокатоличка. Њихови становници су настали и после рата свој сеоски друштвени и црквени живот, народне обичаје, активније и боље него можда пре рата, јер им закон или било ко, ничим то забрањивао није.

А досељеницима из Босне се замера, што се за преко двадесет и више година заједничког живота нису „асимилирали“. Због чега? И зашто нису? Па, вероватно је разлог био у томе што су видели како се пакленички староседеоци држе још увек својих празника (што су они

11
досељеници у свом старом крају а и другде већ давно заборавили) али и у томе што су знали да се НОБ није водио против Бога, Цркве и народних обичаја и свега оног честитог што, их је, уосталом, и Црква православна учила.

Дакле, након 48 година, служена је на Спасовдан 26. јуна 1989. прва служба Божја на темељима срушеног храма у Пакленици, где је одана достојна почаст новомученику српске православне Цркве, правом народном свештенику Славку Зјалићу као и свим изгинулим било где, парохијанима његовим, уз дивне речи охрабрења, утехе и љубави за даљњи заједнички живот у миру, слози и љубави свих људи добре воље, без обзира на име и веру, које је изговорио изасланик Светог архијерејског синода, епископ банатски др Амфилохије (Радовић).

После свега што се на Спасовдан у Пакленици догодило, а с обзиром да је у припремама свега учествовало цело село, а богослужењу и пре и после подне, били присутни и чланови Мјесне заједнице и органи безбедности, народ је завршио то тужно, а и радосно: песмом и народним колом у црквеној порти.

Но ипак, онако „шаблонски“ и „одока“, за све то, позван је на одговорност код судије за прекршаје и епископ славонски Лукијан и парох пакленички Бранко Зјалић. Е па сада, нека читалац сам процени и просуди, на коме је правда, закон, истина, и да ли је богослужењем на рушевинама у рату срушеног храма у Пакленици настала „СЕОСКА АНАРХИЈА И ПОДВОЈЕНОСТ НАРОДА“.

Прота Бошко О. БОСАНАЦ

ПОКЛАДНО ВЕЧЕ

Да би се колико толико сачувао стари обичај Поклада и скренула пажња да почиње Часни пост, приређено је Покладно вече у Светосавском дому у Гринзбари, у недељу вече 25. фебруара. Скупило нас се близу стотину деце и родитеља у малој сали, направили роштиљ, поседели и омладина одиграла неколика кола на задовољство свих нас.

Надамо се да ће ући у праксу да сваке године на најбољи начин обезбедимо што лепше Покладно вече.

ПРАВОСЛАВНИ ВИТЕЗ

ДУХОВНИ ЛИК ВОЖДА КАРАЂОРЂА

КАРАЂОРЂЕВА ПОБОЖНОСТ

»Карађорђе је био добар и веран син српске православне цркве«, пише наш историчар др Страњаковић. Још на почетку Устанка руски цар Александар I послао му је сабљу са натписом: »Браниоцу православне вере и отечества«. Кад год би устао изјутра, Карађорђе се Богу молио. Увек је говорио: »Ако Бог да« и »Боже помози«. Постио је све постове, и мале и велике, а у његовој кући пост је строго одржаван«. О његовој слави Св. Клименту, који пада уз божићни пост 25. новембра по старом календару, обавезно се постило без обзира који су гости на слави били. И у шанчевима пред борбу, по Вождовој заповести, свештеници су вршили молитве, а после борбе благодарење Богу. Једном свом војводи писао је Карађорђе: »Да свештеници свуда чине молитве и бденија на умоленије Бога да нас укрепи против душмана, да би га с Божијом помоћи победили и сатрли«. Када је 1012. г. Наполеон ударио на Русију, Карађорђе је наредио митрополиту (Грку Леонтију) да се по свима црквама чине молепствија за победу »над непријатељем рода славјанскога«, а уз то још и молитва Богу »да престане киша која је у то доба много падала«. У време устанка народ је говорио да се бори: »за крст часни и слободу златну«. И сам Карађорђе употребљавао је те речи. У једном писму црногорском владици Петру I светом, каже он, како је српски народ устао у борбу за »своју слободу, своје светиње и манастире«. На другом месту он вели; »боље је у својој вери умрети, него веру своју погазити«. Зашто се у Светом Евангелију говори: »Ако праву веру имаш то и спасен будеш« — дакле боље је у својој вери умрети, него пред Богом и народом осуђен бити, а свемогући Бог хоће нам помоћи. Своју прокламацију народу 1813. г. завршава овом молитвом Богу:

»Боже помилуј и охрабри народ србски и срдца синова србских. Амин. Боже Свемогући разори и победи силу турску, која је наумила разорити благочестије твоје. Амин«.

У једној другој прокламацији Карађорђе прети смртном казном: »ко не буде хтео онди гди је наређен бијући се умрети за своју веру и закон, за свој род и отачество, за своју славу и царство небеско, што ће га народи и његови потомци славити и благосиљати и свећу му палити«.

Свештеницима и калуђерима Карађорђе је одавао велико поштовање. Али ко би се од њих огрешио кажњавао их је исто као и световњаке. Тако, чувши да митрополит Леонтије, Грк, нешто плете против њега са Турцима и неким војводама, он га уведе у једну кућу и ту га добро истуче. Помагао је да се оправе цркве порушене од Турака. Пролазећи кроз село Коњевић, упита сељаче где им је црква, и они му покажу једну колибу. Карађорђе одмах извади 12 дуката и даде им да праве нову цркву. У свом месту Тополи, у близини своје куле, сазидао је дивну цркву, која и до данас служи.

СРПСКИ ПОКРЕТ ОБНОВА И МИ

Комунизам пропада, то је чињеница. Да ли посредством истих сила које су га наметнуле - видећемо?! Поразу комунизма се чуде и комунисти и антикомунисти. Комунисти се чуде да тако савршена теорија на папиру постаје ствар прошлости, а антикомунисти се питају одакле толики антикомунизам (без њих) који је пола века народ кључао комунистичком идеологијом.

У нашој отаџбини су се појавиле многе странке, па су издале и своје програме, пробајући придобити што више присталица, и наравно кад дође време и што се може више гласова. Хрвати и Словенци их имају највише, али им је свима у суштини само борба за своје национално биће.

Код Срба се бојим да неће бити тако. Бојим се да се неће поновити нешто слично међуратном периоду.

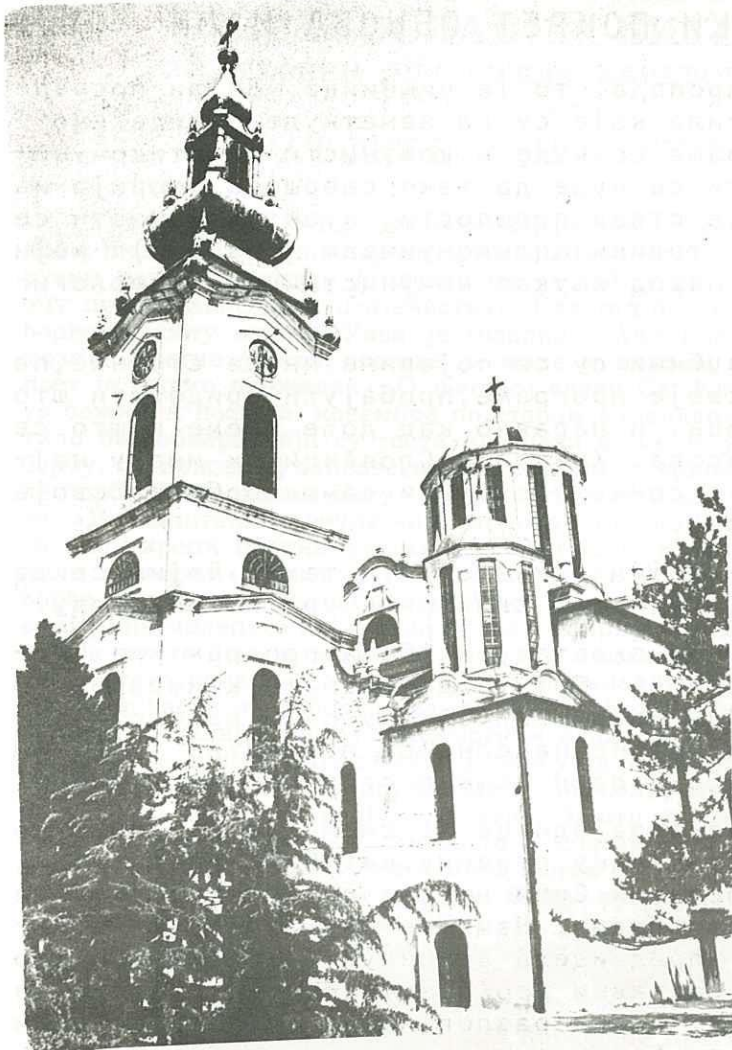
За сад, по мом схватању најбољи програм има "СРПСКИ ПОКРЕТ ОБНОВА" коју води познати књижевник и романописац Вук Драшковић. Ако успије да одржи јединственост и остане начелно са првобитно издатим програмом, биће нада и стожер свих српских синова.

Ми као црквена заједница не смемо да се директно привежемо ни уз једну странку, већ бити изнад свих, али као православни Срби морамо помагати борбу за Српство и Православље. Нама се свиђа што је помнута странка предвидела веронауку у школама и што ће вера бити саставни део свести српског народа, на државном нивоу. Други разлог наших симпатија чини програм заштите Српства у свим етничким границама, и што ће се једном знати докле је Србија. Тиме би се по мом мишљењу осигурао миран живот и државна заштита Србима на својој територији.

Због свега тога укратко реченог, а вама већ добро познатог из штампе, дужност нам је да помогнемо са свим силама српски народ у отаџбини да једном дође до своје слободе.

ДА СЕ СРПСКЕ СВЕ ЗЕМЉЕ СКОРО УЈЕДИНЕ
СУНЦЕ ПРАВДЕ СЛОБОДЕ ДА НАМ СВИМА СИНЕ

МОСТАРСКА ЦРКВА

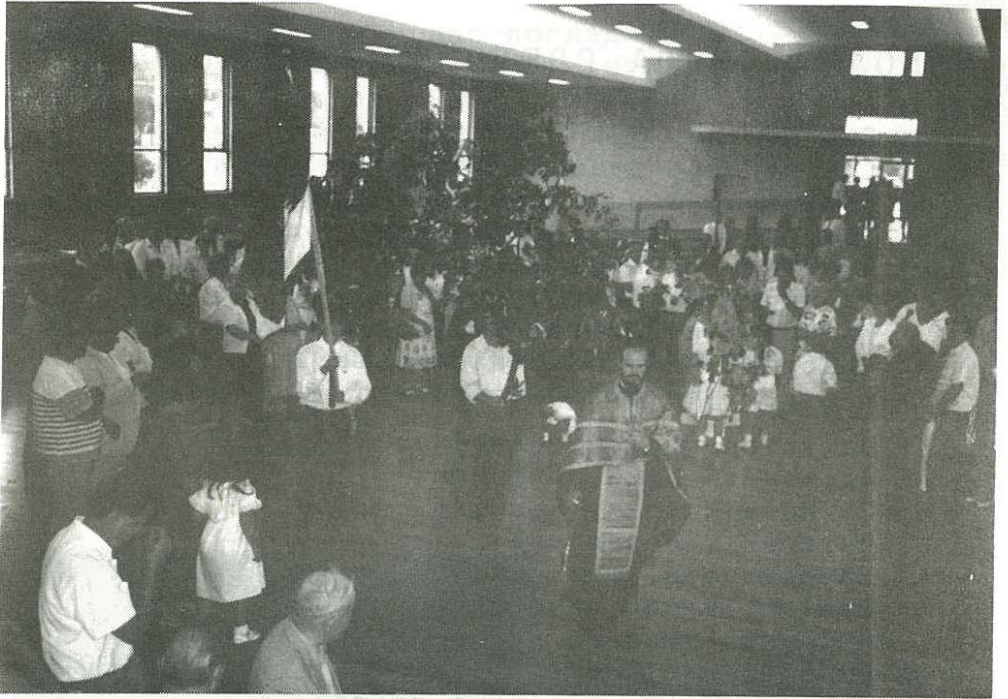
Подигнута за време Турске мало пре устанка 1875.г Озидана је и поносно стоји на узвишици при Вележи и поносно доминира Мостаром.

Интересантно је предање о набавци звона. Каже се да је у Бечу ливено. Тада су и католици себи наручили звоно код истог ливца. Будући и тада пуни злобе, договоре се они да ноћу опале звоно што су Срби наручили. И што наумише урадише. Кад би ујутру, а они опалили сво-

је. Ко ће као Бог, каже српски народ. И данас српско звоно јечи, а католичко лупа.

Срби у Мостару имају и стару цркву, изнад поменуте али се не види, јер је скоро пола укупата у земљу, а око ње велика камена ограда. Разлог за то сами знате.

Иако Мостар пре 100 година са малом чаршијом, подиже себи велику богомољу, она је и данас једина у којој се служи, а народа српског има 20. пута више.

МОМЕНАТ УНОШЕЊА БАДЉАКА У ГРИНЗБАРИ

БОЖИЋ ЈЕ СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕН У КАЛТОНУ

ДЕВОЈКА СНИЛА СВЕТО ВАСКРСЕЊЕ

Сан уснила лијепа ђевојка,
 Где се небо равно проломило,
 Васкрсење и наше спасење:
 Где освиће Свето Васкрсење,
 Силазили са неба анђели,
 са звјездама коло ухватили
 И анђелским гласом запјевали:
 "Настаде нам свето васкрсење,
 и људскијем душама спасење!"

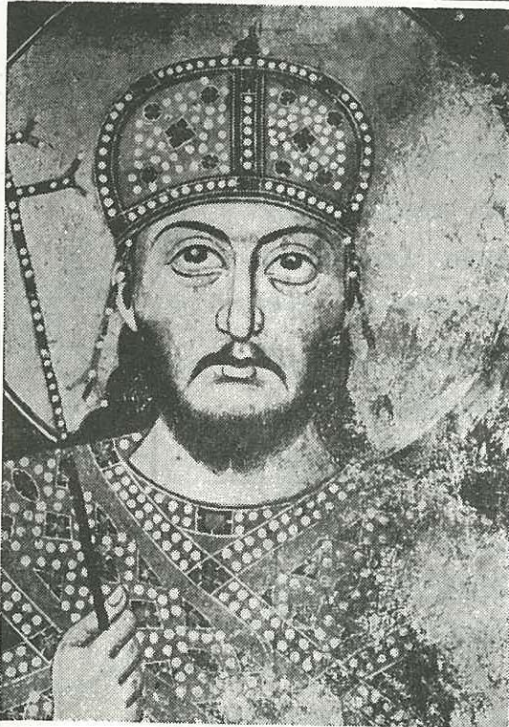
Па устаде лијепа ђевојка,
 Од кадиве рухо облачила,
 Па полази храму Божијему;
 Питала је остарјела мајка:
 "Шћери моја, што си полуђела?
 Што си јутрос рано поранила
 И обукла рухо од кадиве?"
 Говорила лијепа ђевојка:

"Мајко моја, моја душо драга,
 Ја сам ноћас чудан сан уснила,
 Где освиће Свето Васкрсење,
 Силазили са неба анђели,
 Са звездама коло ухватили
 И анђелским гласом запјевали:
 "Настало нам Свето Васкрсење,
 И људскијем душама спасење!"

Па сам пошла храму Божијему
 Да се молим Богу јединоме,
 Да се молим за спасење душе".
 Па одлази лијепа ђевојка,
 Па одлази светој мајци цркви.

Ал пред црквом господа ришћанска,
 Сакупљена мудар збор вјећаху:
 Да устају на дахије љуте;
 А попови узели крстове,
 Око цркве чине литаније,
 А у славу Бога јединога.
 Кад је чула лијепа ђевојка,
 Кад је чула што вјећају људи,
 Смјерно се је њима поклонила,
 Па је млада тихо говорила:
 "Простите ми господа ришћанска!"

Зазор ми је у вас погледати,
 А камо ли с вама бесједити;
 Ја сам ноћас чудан сан уснила,
 Ће настаде Свето Васкрсење,
 А грешнијем људима спасење;
 Па сам дошла овом светом храму,
 Да се молим за спасење душе.
 Почујте ме господо ришћанска:
 Добро ће нам бити ако Бог да,
 И Срби ће Турке побједити!"
 Кад то чула господо ришћанска,
 Ћевојци су младој говорили:
 "Благо теби лијепа ћевојко,
 Кад нам каза што срцем желимо;
 Благо мајци која те родила,
 Благо оном коме будеш љуба!"

ЦАР ДУШАН СИЛНИ

Отишао сам недавно код једног парохијанина и видех му на једној од већих слика, врло малу слику Цара Душана. Запитах га где је тако малу набавио. Он рече да није могао наћ већу па је задовољан и том. Досадило му је, каже, да величамо само оне који су претрпели поразе, па изгледа да смо вазда такви били. Због тога и ово бежање са Косова изгледа као последица те психологије српског народа двадесетог века.

Некад су се славили и песмом опевавали Милош и Марко. Дичили се са Царем Душаном и светим Немањићима. Дивили се

прегалаштву хајдука и ускока. А сад???

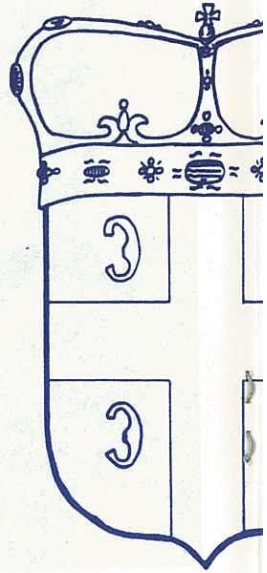
Нигде у нашим салама Цара Душана. Нигде Милоша и Марка. Нигде Старине Новака. Као да и нама овде историја почиње пре пола века. Због тога смо сви заплашени. Српству требају јунаци, а не тужбалице.

ОБАВЕШТ
СРБИМА МЕ

ГОСТУЈЕ
ФОЛКЛОРНА ГРУПА
ИЗ БОНЕРИГА
У СУБОТУ ВЕЧЕ
212 Diamond Creek Road,

ТАКОЋЕ ЋЕ НАСТУ
ФОЛКЛОРНА ГРУ

ДОЛАЗЕ ПО ПРВИ ПУТ У ВИКТОРИЈУ.
ЗА ОСВЕЋЕЊЕ МАНАСТИРА КАЛЕНИЋА У
КАНБЕРИ СВЕ СУ ПРИСУТНЕ ОДУШЕВИ-
ЛИ СВОЈОМ ИГРОМ. АЛИ ТАМО СУ ДЕО
СВОГ РЕПЕРТОАРА ПРИКАЗАЛИ, ДОК ЋЕ
ОВДЕ КОД НАС ЊИХОВ ПРОГРАМ ТРАЈА-
ТИ СКОРО ДВА И ПО САТА. БИЋЕ ТУ
ДОСТА ИГРЕ, ПЕСМЕ И ШАЛЕ, А ПРАТИ
ИХ ЊИХОВ ОРКЕСТАР, КОЈИ ЋЕ ИСТУ
ВЕЧЕ ПРОДУЖИТИ ДА СВИРА ТОКОМ ЦЕ-
ЛЕ ВЕЧЕРИ. ХВАЛА ИМ НА ОДЗИВУ !!

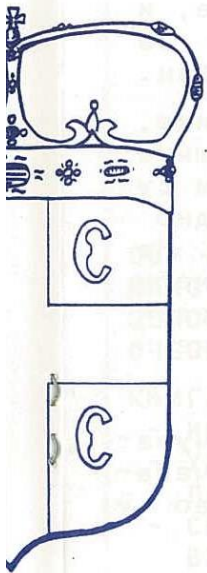
ДОБРО ДОШЛА МЛА
ДОЧЕКАЈМО ИХ У СУБО
И ИСПРАТИМО У НЕД

ШТЕЊЕ
МЕЛБУРНА

ЈЕ НАМ
А СРПСКОГ ЦЕНТРА
ТА-СИДНЕЈ

ЧЕ 21. 4. 1990
ад, GREENSBOROUGH

ТУПИТИ И НАША
РУПА "АВАЛА"

ВРЛО СМО РАДОСНИ И ПОНОСНИ ШТО
СМО УДОСТОЈЕНИ ПОСЕТЕ ПОМЕНУТЕ
ГРУПЕ. ОНА НЕ ПРИКАЗУЈЕ ОБИЧНИ
ФОЛКЛОР, НЕГО СРПСТВО КРОЗ ИГРУ.

ЗБОГ ПОПУЛАРНОСТИ ОВЕ ГРУПЕ КОЈУ
ПОСЕДУЈУ ГДЕ ГОД ИДУ, ПОЖЕЉНО ЈЕ
ДА НА ВРЕМЕ РЕЗЕРВИШЕТЕ МЕСТО.

Карте можете купити с резервацијом
код цркве у Калтону за Васкрс, или
петком увече у Дому у Гринзбари, а
можете назвати на телефон: 366 8390,
М. КУЛИНЧЕВИЋ, претседник: 359 6408

ЛАДА СРБАДИЈА! УЛАЗ \$ 10.00

БОТУ УЈУТРУ У 8.
НЕДЕЉУ ВЕЧЕ

ШТА ЗНАЧИ ШТА

ЛАЗАРЕВА СУБОТА, то је дан када је Господ наш Исус Христос васкрсао Лазара, који је у гробу био четири дана. Тај догађај се збио у селу Витанија, недалеко од Јерусалима.

ЦВЕТИ - СВЕЧАНИ УЛАЗАК ХРИСТОВ У ЈЕРУСАЛИМ, слави се на успомену његовог уласка у Јерусалим, када је дочекан од мноштва народа, а нарочито деце која су му клицала: "Осана сину Давидову! Благословен који долази у име Господње!" Такав дочем му је приређен, зато што је народ сазнао о васкрсењу праведног Лазара.

ВЕЛИКИ ЧЕТВРТАК - је дан када је Господ Христос у Јерусалиму имао вечеру последњу са својим апостолима, названу ТАЈНА ВЕЧЕРА. Пре него је вечера почела опрао је ноге апостолима и казао да ће га један ученик издати, јер је знао шта Јуда спрема. Исте вечери је установио свету тајну Причешћа, рекавши апостолима "Једите, ово је тело моје, и пијте, ово је крв моја која се пролива за вас и за многе ради отпуштења греха". Исту вече је ухваћен.

ВЕЛИКИ ПЕТАК - Тај дан је суђен од првосвештеника, Пилата и осталих јеврејских старешина и народа. Нико му није могао кривице наћи, али су га из пакости осудили на смрт, пошто је претходно изшибан и исмејаван од безбожне рује и војника. На крају су га одвели на Голготу и разапели међу два разбојника. Кад су видели да је издахнуо један од војника га је пробо копљем. Истога дана увече је сахрањен.

ВЕЛИКА СУБОТА - Тада је био мир. Стража му је чувала гроб, а апостоли су разбежани чекали шта ће се десити. За то време Господ је сишао у Ад да дозове праведнике и преведе их у Рај.

ВАСКРС - Рано ујутру жене Мироноснице су пошле до гроба да по обичају миром помажу тело покојника. Кад су тамо дошле виделе су гроб празан и анђела Божијег где седи на камену. Он им каза да је Христос васкрсао, и да иду у Галилеју где ће их он срести. После су га на повратку кући среле.

SERBS IN AUSTRALIA

HISTORY AND DEVELOPMENT OF
FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH DIOCESE
FOR AUSTRALIA AND NEW ZEALAND

СРБИ У АУСТРАЛИЈИ

ИСТОРИЈАТ И РАЗВОЈ СЛОБОДНЕ СРПСКЕ
ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ-ЕПАРХИЈЕ ЗА
АУСТРАЛИЈУ И НОВИ ЗЕЛАНД

ОВУ КЊИГУ ПРЕПОРУЧУЈЕМО СВИМ СРБИМА АУСТРАЛИЈЕ,
КАКО СТАРИЈИМ ДА СЕ УПОЗНАЈУ СА ЖИВОТОМ СРБА ПО
ЦЕЛОЈ АУСТРАЛИЈИ, А ОМЛАДИНИ ДА ВИДИ КАКО СУ ИМ
ОЧЕВИ СТВАРАЛИ ЦРКВЕ ИЗ НИЧЕГА.

ЦЕНА ЈЕ \$25

КЊИГА ИМА СЛЕДЕЋА ПОГЛАВЉА:

- ИСТОРИЈА СРПСКЕ ЦРКВЕ = о. Драган Сарачевић
- УЗРОЦИ И РАЗЛОЗИ НАСЕ-
ЛЕЊА СРБА У АУСТРАЛИЈУ = Богдан Болта
- СРБИ У АУСТРАЛИЈИ У
ВРЕМЕНУ ИЗМЕЂУ 1949-63 = Гаврило Булић
- ИСТОРИЈАТ ЦРКВЕНОГ
ЖИВОТА ОД 1963-1989 = о. Драгомир Шиповац
- ИСТОРИЈА ПАРОХИЈА И ОРГАНИЗАЦИЈА.

Књигу можете купити код цркве Недељом.

ДОМАЋИН СЛАВЕ ЈЕ БИО ПРЕТСЕДНИК РАДЕ
ОКЛОБЦИЈА. ОВО ЈЕ МОМЕНАТ РЕЗАЊА КОЛАЧА

ПОСЛЕ КРШТЕЊА РУЖИЋИ СУ СЕ СЛИКАЛИ С КУМОВИМА

КРШТЕЊЕ КОД РУЖИЧИЋА

У кући Милоша и Радинке Ружичић било је велико славље у Недељу 25 фебруара 1990. Крстио је у нашем светом храму у Калтону своје две кћерке: Драгану и Оливеру. Кумовао Михаило Милутиновић. Поред осталих гостију светој тајни Крштења присуствовао је и наш стари члан Милан Станић, а сви су изданци Ваљевског краја.

Иначе, и Милош и Михаило су доста привредили на нашем новом дому, а нарочто кад се стављао око крова "флешинг", заједно са Јорданом Вујићем.

Нека би Господ и Свети Сава благословили ново крштене, да порасту на радост својих родитеља, а и ми да се поносимо с њима, као српска заједница.

49. ГОДИНА МУЧЕНИШТВА 4. ВЛАДИКЕ

ПЛАТОН, ЕПИСКОП БАЊАЛУЧКИ, ухапшен 4. маја 1941 од стране Усташа, иако је молио бискупа Јоза Гарића да се "депортација" одложи два-три дана. Одведен је са Староградишким свештеником Душаном Суботићем у село Врбању. Кад су тамо стигли видело се да су обојица били обријани тупим ножем. Очи су им биле извађене, нос и уши одсечене. Ту су им још и ватру наложили на прсима, и на крају убили. Тела су им нађена 23. маја у реци Врбањи.

ПЕТАР, МИТРОПОЛИТ САРАЈЕВСКИ, је ухапшен неколико дана после епископа Платона, по наредби министра унутрашњих дела Андрије Артуковића. Разлог је био тај што није хтео да забрани употребу ћирилице у његовој епархији. Одведен је у Загреб, и ту мучен, да би га затим одвели у концентрациони логор у Јасеновац, где је убрзо ликвидиран.

САВА, ЕПИСКОП ПЛАШКИ, ЛИКА, ухапшен је 21. маја 1941 и камионом одведен у Огулин са још три свештеника. Затворени су у шталу, тучени и мучени, а затим спроведени у Госпић. Одатле су 15. августа послани са још две хиљаде Срба на острво Паг, где су сви ликвидирани.

ДОСИТЕЈ, МИТРОПОЛИТ ЗАГРЕБАЧКИ, ухваћен је истих дана, мучен до изнемоглости, да је чак пореметио, да није знао шта се око њега дешава. На крају су га Немци преbacили у Београд, где је ускоро умро.

Са ова четири епископа, страдало је још око 170 српских свештеника, који су били у оквиру Павелићеве Хрватске, и милион и по српскога народа.

СРПСКА СТРАДАНИЈА

На хиљаду девете стотине
 четрдесет и прве године,
 кад пропаде држава и влада
 и Србима изгуби се нада,
 тад Хрвати започеше први,
 јер бијаху жедни српске крви.
 А Павелић поче да их учи,
 како горе Србе да намучи.
 Још побјесни па поче да виче:
 "Мора Срби да се католиче!
 Ко год жели да сачува главу,
 нек напусти српску вјеру праву!"
 Чу се протест од српских пастира,
 да се вјера не смије да дира.
 А усташе сјетише се јаду
 српском попу да чупају браду.
 Живе су их дерали и пекли,
 нос и уста и језик им сјекли.
 На све стране српска крв се точи,
 српској дјеци вађене су очи.
 Је ли ико слушо ове јаде:
 живу дјецу из утробе ваде?
 Сваком вежу руке наопако,
 сваки виче: јадна моја мајко!
 Досади се и самоме Богу,
 позва Србе све у једну слогу,
 да се одма дижу на оружје.
 С Равне Горе труба одјекује:
 "Равна Горо свето знаменије,
 на теби се српски барјак вије.
 Са твојијех високих планина,
 глас се чује највећег Србина!
 Браниоца вјере и нације
 и слободе и демократије!
 То је славни херој чика Дража,

то је српска на Балкану стража!"

Сад је Дража у српској планини,
моћан, јаки као Душан Силни.

Од деветсто четрдесет прве
са Хитлером поче да се рве.

Задржа га на балканском путу,
па га туче као змију љуту!

Дража има своју војску нову,
као некад Лазар на Косову:

Дража има свога Обилића
комаданта Јова Бојовића,

који славно паде под заставу
пред Краљевом на пољу крваву.

Дража има Ђуришића Павла,
кога му је Црна Гора дала,

који чува Србиново име,
Црна Гора сва је пошла с њиме.

А Баћевић у Херцеговини
од усташа тамо чуда чини.

Од Неретве па све до тремеће
ту је војска војеведе Јевђе.

Мајор Дангић држи Романију,
свуд из Босне позва Србадију.

Из Баније, Лике и Кордуна
четничка се заметнула буна...

Кад видеше усташки џелати
да се Србин не да лако клати,

тад усташку превтнуше значку
и метнуше на њу петокраку,

продужише своје дејство исто,
јербо им је одобрио Тито.

Што Павелић не може побити
то ће Тито после довршити.

Њилас, Коча, Ранковић и Моше
у томе га они помогше.

Издајници српскога порекла,
народ ће их клети довијека.

Починише крваве злочине
не дадоше Србин да почине.

Основаше Верску комисију,
забранише црквену мисију,

забранише Србинове славе,
ни Божића ни Светога Саве.

Ал то браћо, није дугог века,
комунизам страшна судба чека!

X. ЦРКВЕНО-НАРОДНИ САБОР И САДАШЊОСТ

На X црквено-народном сабору је донета следећа резолуција: "Српска православна епархија за Сједињене Државе Америке и Канаде овим се проглашује потпуно аутономном, те као таква она у будуће неће примати никакве наредбе, одлуке и решења Патријарха, Светог Архијерејског Сабора и Синода Српске Православне Цркве у Београду, све док ови не буду у стању да слободно делују и своје одлуке доносе јер то сада чине под притиском комунистичког режима, који је на власти у Југославији.

Овако ће поступати све дотле, док је Југославија у комунистичком ропству, а када ово престане, имају се између ове епархије и Српске Православне Патријаршије успоставити исти односи, какви су били до почетка Другог светског рата...

У манастиру Св. Саве, у Либертивилу 14.11.1963."

Сви сабори Америчко-канадске епархије, као што су и наше, увек су се држали наведене Резолуције. Позната нам је такође и одлука Патријаршије која је издата 1963 године, и која није поништена све до данас.

Шта очекујемо да ће се десити ако ускоро дође до демократије у Југославији? Наша Слободна српска црква мора да константује да је дошло време административног јединства са београдском Патријаршијом, јер неће више бити страха који је оправдано постојао од 1963. године. Дакле, требало би захтевати јединство. Али оно неће бити остварено уколико Патријаршија не ревидира свој досадашњи став.

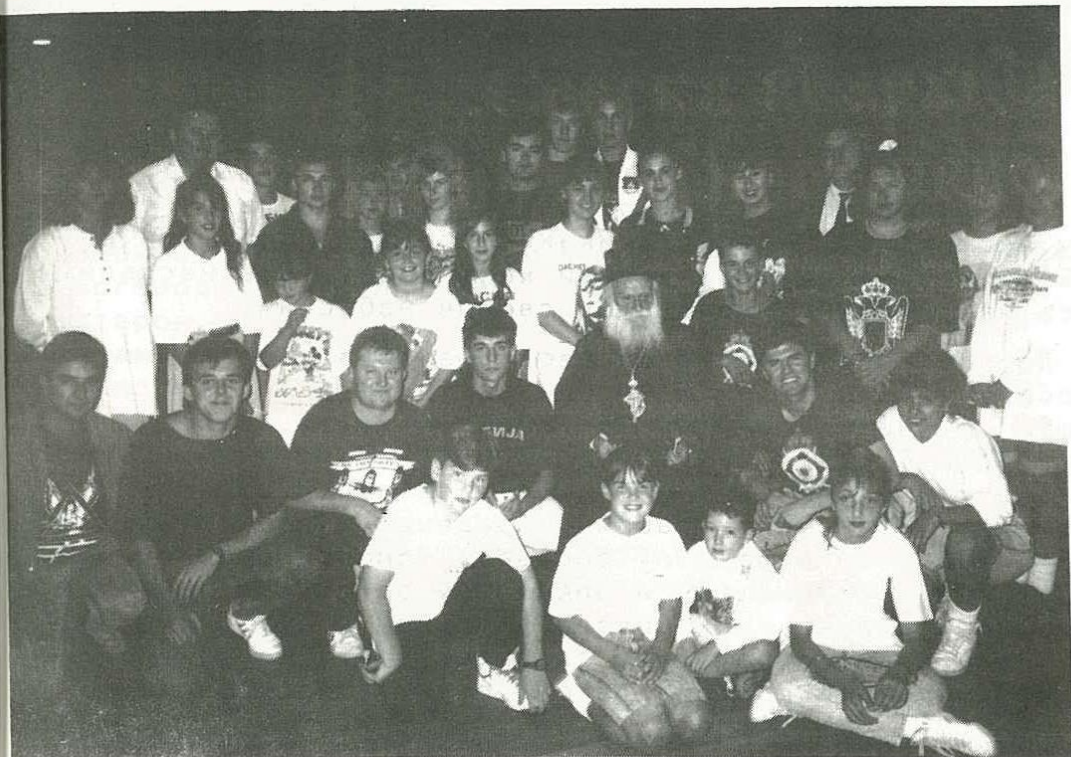
А за то су овог момента слаби изгледи, јер они једно теоретишу а друго раде. Да мисле на стварно уједињење не би отварали нову парохију у Рокбенку као опозицију нашој цркви у Ст. Албансу и још увек држали опозициону парохију у Водонги.

Сећам се како су комунисти причали о братству и јединству док нису дошли на власт, а онда свим силама радили на разједињавању. И ова игра ко зна какву има позадину?

Сетих се наше две добре српкиње и парохијанке, које кад одоше у Југославију упознаше водеће људе из црквеног живота, па чак постадоше духовна деца епископа Амфилохија и синђела Атанасија (који су сада у Комисији за разматрање измирења). Кад дођоше назад, нису више дошле у цркву у којој су и крштене. Све нас то наводи на сумњу и опомиње да отворимо четворе очи.

ПОСЕТА ПРОИГУМАНА ХИЛАНДАРСКОГ НИКАНОРА

Видели смо га у Новом Каленићу за освећење о Светом Сави. Смеран, благог погледа, беле браде и светељског изгледа. Све нас је радовао његов поход јер је први који је отуда дошао и међу нас стао. И та радост је била највише у томе што нам доноси из Свете Горе благослов Светог Саве српског. Није нам дошао да вређа ране, него да вида и мири браћу.

ПРОИГУМАН НИКАНОР СА ОМЛАДИНОМ Ф.Г.АВАЛА

Почаствовао је и наш храм у Калтону својим присуством на Вечерњем 10. фебруара 1990. На вечери нас је топло поздравио истакавши, да је он дошао овамо да последњи део своје снаге дадне као прилог да би се Срби сложили, опростивши један другоме, спасили своје душе, свој народ и своју Цркву од вражијега семена - поделе. Каже, када је пошао из Београда говорили су му да је престар за далек пут, јер може на њему умрети. А он им је рекао: "Ако и умрем није ми жао, јер радим светосавско дело. И он је оставио Хиландар и Србио и мирио завађене. На том послу је умро у Бугарској помажући свом пријатељу. Идем, јер кад дођем пред лице Светог Саве, он ће ме питати да ли сам ишта урадио за српску слогу!" Сви су са пажњом слушали његове речи, речи старца који је провео у светом Хиландару 66 година. И тако слаб иде од цркве до цркве позивајући на мир. Кад су га питали о грешкама патријарха и владика, он рече: "Дао бих ја патријарха и све владике за српску слогу". Велике речи, од великог старца.

Испратисмо га, срећни што нас је удостојио посете а за две недеље Господ га прими себи у наручје.

КАЛЕНИЋ - СВЕТИЊА СРБИМА АУСТРАЛИЈЕ

Ко би пре пола века могао замислити да ће се овде у Аустралији подигнути икаква српска црква? Али, би Божија воља да овај далеки континент буде насељен са најдичнијим именом под сводом небеским.

Док је српски народ за ово пола века у Отаџбини, осиромашен и духом и имовински једва одржавао оно што су очеви и дедови из темеља подigli, дотле је у слободи Српство сваке године освећивало две до три цркве. А дошли су у емиграцију са полупразним коферима! Ти, већином фабрички радници, створили су за ово време куће за свој боравак; помогли родбину у Отаџбини, осиромашену и опљачкану од комуниста; помогли подизање свих цркава у родном крају, порушене у рату и после рата, и у садашњем месту боравка подigli цркве и црквене домове билионске вредности.

Градили смо Нови Каленић са страхом, а када се осветио гледали смо га са страхопоштовањем. Страх је био од величине и коштања, а страхопоштовање кад смо га видели онако поносног, украшеног и светог.

СВЕШТЕНСТВО У ЛИТИЈИ ЗА ОСВЕЋЕЊЕ КАЛЕНИЋА

Не може се описати његова лепота, што се неће доћи и видети. Висок, складно украшен споља зидањем цигле, са белим кровом на два кубета. Патос сиви са црном стазом, три степенице до олтара, а пред олтаром "Богородичино коло" као у црквама у отаџбини. Пред олтаром стоје у дуборезу наложи са целивајућим иконама. А иконостас? Он је красота над красотата, да таквога нема нигде. Права уметност. Иконе су у византијском стилу, рад какав се замислити може, а по дну иконостаса грбови српских покрајина и велможа. Олтар - све како следује и доликује. Са стране су тронове за владику и краља. Кад се уђе, човек се у цркви осећа као да није на земљи, јер га све одваја од овога света и приводи небесима. А то и јесте сврха храма.

Изјутра, на сами дан Светог Саве као да је читава Канбера кренула у манастир. Колоне аута само пристижу, редари их распоређују по ливади и онда само видиш како сви крећу у једном правцу - ка цркви. На раменима носе камере да би заувек оставили утисак свештањв храма посвећеног највишем Србину Св. Сави.

Чин освећења је почео у 8. часова изјутра. Служили су: митрополит Иринеј и епископ Василије са свим из Аустралије свештенством и тројицом из Америке. Кад се завршила служба и пререзан славски колач, народ је кренуо ка новој сали где је под шаторима одржан пригодан програм.

Преносимо вам део говора Високопреосвећеног митрополита Иринеја:

"Ово је велики дан не само за светосавску Аустралијско-новозеландску епархију, већ за целокупно српство. Вашем богоугодном успеху радују се претци наши који из Небеске Србије, на челу са Светим Савом гледају и благосиљају добра дела ваша. Радујте се и ви што вашој деци остављате Светионик који ће им осветљавати пут у будућност у најтежим данима.

Ваша генерација има срећу што јој је додељено да изврши овај велики богоугодни задатак.

Благо вама, који сте у срцима својим донели овде у туђину упаљено кандило вере у које свакога дана досипате зејтин љубави према Богу, својим светитељима и својим ближњима..."

ДЕО ДЕВОЈАКА НАШЕ Ф.Г. "АВАЛА" У КАНБЕРИ

СА СВЕТОСАВСКЕ ПРОСЛАВЕ

Јануар месец ове године је био пун прослава, слава и весеља. За већину разонода, а за управу и КСС велики напор и умор. Прво је у Новом дому служено за Бадње вече, па сутри дан Божићна забава. Онда, дочек Српске нове године када је била рекордна посета. Одма следеће недеље 21. јануара Слава и ручак славски. Затим за Светог Саву ишли смо на освећење манастира Каленића, а кад смо се вратили, одма прве суботе увече правили Светосавску забаву. Иако се народ већ био истрошио, доста је народа дошло. Деца су извела пригодан светосавски програм уз учешће фолклорне групе "Морава" из Ст. Албанса и "Србије" из Рингвуда. Наравно, наша велика група је зачинила и одушевила госте својим играњем, док су мали обогатили програм рецитацијама.

УСКЛИКНИМО С ЉУБАВЉУ СВЕТИТЕЉУ САВИ
СРПСКЕ ЦРКВЕ И ШКОЛЕ СВЕТИТЕЉСКОЈ ГЛАВИ!

СА СКУПШТИНЕ 18. МАРТА 1990.

Свака година у овој прошлој деценији је знаменита, па и почетак ове. Прошла година је била по томе што је за Видовдан Светосавски дом у Гринзбари био спреман за 600-то годишњицу Косовског боја. А ова? Надамо се да ће бити по томе шта је Скупштина одлучила. Одлучила је, дакле, да се код новог дома у Гринзбари прави Нова ЛАЗАРИЦА. А идеја је потекла од покојног проигумана Хиландарског Никанора. А ево како је дат предлог: Дође он петком вече у салу да види децу што играју фолклор и наравно салу. Све му се свидело, а онда је питао, кад планирамо цркву и каквог стила. Рекосмо да је предвиђено да она буде на брегу где се крст налази, али да нисмо решили каквог стила. Сутри дан ујутру рече проигуман да би желео опет да види салу, па кренуше домаћин Манојло и претседник Раде Оклобџија. Разгледавши све добро, рече: "Направили сте у Америци Грачаницу, код Канбере Каленић, а овде би вам било најлепше направити Лазарицу, да се на самом имену уче деца ко је био свети цар Лазар". Управа је после тога овај предлог прихватила и пренела Скупштини, која га је без резерве прихватила.

Сад ће бити на новој управи задатак да направи планове и спроведе одлуку у дело.

Поред ове одлуке, решено је да се прода имање код Гизбурна и тако обезбеди финансирање паркиралишта, а ако остане новца и за довршење сале да би се ове године свечано осветила.

Следећа браћа су ушла у управу, на челу са новим претседником МИЛИЈАНОМ КУЛИНЧЕВИЋЕМ

Раде Оклобџија

Јован Пјевач

Манојло Поповић

Витомир Обрадов

Митар Козомара

Бранко Стакић

Петар Ђорђевић

Милан Вековић

Драган Контић

Слободан Јузбашић

Александар Лукић

Стеван Гајић

Лазар Јузбашић

Саво Чубрило

Мирко Добријевић

Љубо Наградић

Драгољуб Гвозденовић

Лазар Марјановић

Глигорије Хешков

Никола Вујанић

Младен Стакић

Радисав Живановић

Живота Нешић

Надамо се да ће и ова управа дати све од себе на добробит и напредак ове црквеношколске општине.

ВЕЛИКИ ПРИЛОЖНИЦИ

Нису велики по прилогу, већ по побуди и самоиницијативи. Много је њих више дало новца, али су ми се они посебно свидели. То су браћа Владо Ковачевић и Вујадин Михајловић.

Био је то петак вече у Јануару месецу. Разговарало се у малој сали, чекајући да деца заврше играње. Тако се повела прича о томе шта још има да се код сале заврши. Владо и Вуле упиташе, што се на балкону у сали не направи ограда. Рекоше им да нема пара. Они онда казаше: "Колико би коштало?" Марко Милекић им рече: "Хиљаду долара!" Они му на то одговорише: "Ми ћемо дати по петсто долара, а ти направи". И Марко прихвати понуду оберучке, а Илија Чубрило све части пићем. И као што знате сватројица су одржала дату реч и ограда краси балкон нове сале.

ПРИЛОЗИ ЗА ЦРКВУ

од 1.12.1989 - 1.4.1990.

Нејо Шиповац	30		
Божидар Ковач	20	Александар Миља	5
В Бокић	20	Бранко Стакић	100
Лука Петровић	40	Александра Јакшић	10
Тозо и Боба Томић	50	Драгољуб Стаменковић	20
Н.Н.	20	Бели Ђурковић	10
Перо Јевтовић	20	Драгица Оклобција	10
Мара Станковић	20	Мирко Добријевић	40
Радо Живковић	20	Станиша Грујић	30
Верица Ђурић	20	Лазар Марјановић	10
Драган Контић	20	Марија Ћосић	5
Мица Ђурић	50	М.Кулинчевић	10
Вера и Коста	20	Илија и В.Никић	30
Душан Дувњак	20	М.Урошевић	10
Илија Стринић	20	Момчило Ристић	10

Милан Станић	20	Драгутин Поповић	5
П. Ранковић	20	Степа Степановић	20
Лазо Лазић	20	Милић Булатовић	5
Душан Зечевић	10	М. Драговић	5
Стјепан Тешић	20	Јово Бараћ	10
Марија Живковић	10	Воја Милошевић	150
Лепа Палацо 1	10	В. Јевремовић ?	10
Радомир Савић	20	П. Забић ?	30
Петар Лалић	20	Р. Машић	10
Раде Јоветић	20	М. Цупић	10
Гојко Лакић	20	Радмила Радосављевић	50
Златко Андрејић	20	М. Марић	10
Бранко Црногорац	10	Нада Козић	20
Чедо Вуловић	40	Милан Кљајић	20
Богдан и Ј. Богдановић	20	Р. Самарџић	20
Неђо Дамјанац	10	Драгољуб Карић	100
Радивоје Бркић	10	С. Матић	20
Момир Кујовић	50	Влајко Ћеранић	20
Душанка	20	Ратко Петрић	50
Рада Челебићанин	20	Милан Вековић	50
Мирко Петрић	50	Марко Грмуша	20
Момчило Буач	50	Ранђел Јовић	20
Виљко Цвијетић	20	Перо Дрљача	20
породица Тадић	40	Перо Дрљача, млади	5
Зорка Шиповац	20	М. Обрадов	10
Глигорије Хешков	30	Р. Обрадов	10
Бранко Ђорђевић	20	М. Југовић	35
Др Слоб. Филиповић	40	Д. Гвозденовић	20
Аца Нади	15	В. Обрадов	20
Јово Бараћ	20	Ј. М. Пјевач	20
Ј. Д. М. Вујовић	20	Вангел Спасовски	10
Зечевић С.	20	Б. Пјевач	20
Александар Петровић	20	Исо Крлеуша	20
А. Лукић	20	Р. Ђорђевић	20
Божо Глоговац	20	М. Пауновић	20
Марко Милекић	20	Ераковић	20
Милош Дакић	10	Јово Бараћ	50
Михајло Томић	20	В. Драгичевић	50
Бранко Пеурача	20	Душан Лалић	20
Жарко Сретеновић	50	Ђ. Керезовић	30
Саво Самарџић	10	Драгољуб Рајић	20
Јован Пјевач	10	Чедо Оклобџија	20
нечитко име	10	В. Вукановић	20
Драгомир Ђорђевић	10	Тесла	20
Живадин Петровић	20	Коста Наградић	30

Д. Ђорђевић	20	Мирослав и Ж. Кршета	30
Божана Сојевић	10	Мићо Ђеранић	20
М. Цимбаљевић	20	П. Гајић	20
В. Станковић	10	Обрен Поповић	50
Томић	30	Вито Петровић	40
Софија Духон	20	Валерија Петровић	5
Лизилото	10	Милош Петровић	20
Миле Илић	20	Бранко Стакић	50
М. Оклобџија	10	Витомир Новаковић	20
Бранко Ђорђевић	50	Милан Кнежевић	20
Власта Михаиловић	50	Вера Кљајић	40
Задих	30	Д. Вранешевић	40
Митар Козомара	20	Живомир Николић	20
С. Гајић	20	Душан Симић	20
М. Добријевић	50	Вито Јевремовић	20
фамилија Нади	10	В и К. Живковић	40
Бранко Стакић	45	А. Филиповић	20
Марија Силвашић	10	Б. М. Лукић	30
Марија Живковић	20	Војка Ђукић	10
Никола Вујанић	25	Цвијо Ђукић	20
Чедо Оклобџија	20	пород. Булатовић	20
Владо Радовановић	10	Д. Љубинковић	20
Марко Милекић	56	Лазар Марјановић	20
Глигорије Хешков	40	Р. З. Д. Андрејић	20
Раде Оклобџија	500	пород. Радовановић	10
ЦШО Ст. Албанс	100	Иван Елесин	10
Милан Ковачевић	50	Силвашић	50
КСС Ст. Албанс	50	Велибор Чидић	20
ЦШО Френкстон	100	Света Андрејић	50
Милутин Костић	50	Санко Аперлић	5
ЦШО Јалорн	100	Драгић Јанковић	20
КСС Јалорн	50	Милан и М. Илић	20
Драгољуб Петровић	20	Илија Шуша	20
ЦШО Ђилонг	100	Милић Булатовић	10
КСС Ђилонг	50	Миле Ђурковић	20
Јоксимовић	30	Милош Видачић	50
ЦШО Водонга	50	Ђорђе Ђурковић	20
КСС - Калтон	8.000	Рада Божић	10
Манојло и М. Поповић	40	Новка Марковић	10
Лазо Јузбашић	20	Тома и Весна Стојанов	10
С. Н. Одбрана	50	Бојка Жорђевић	10
Владо Бошњак	20	Дана Станковић	10
СКИД "Његош"	30	Драган Бошњак	20
Младен Стакић	50	Ђура Јакшић	20
Божидар Миленковић	30	Зора Јеремић	20

Михаило Милутиновић	20	С.Стојановић	20
Рако и Јово Шамановић	30	Спаса Јокић	20
Виљко Цвијетић	20	Витомир Петровић	10
Стојанка Чулић	20	Никола Милинковић	10
Савка Грујић	20	С.Васиљевић	100
Зорка Шиповац	20	Бранко Бугарски	20
Раде Оклобџија	10	Силвашић	10
Бранко Стакић	50	Душан Бусија	20
Радмило В Живковић	20	Павле Јевтовић	10
Милан Вукчевић	20	Јован и М.Пјевач	10
Добросав Ђорђевић	20	Велимир Стојановић	30

ПРИЛОЗИ ЗА 'СВЕТСАВНИК'

Љиљана Вукомановић	20	Драгица Оклобџија	10
Ружа Обрадов	10	Игњатије Јанковић	30
Милан Вукчевић	30	Дмитар Вранешевић	10
Вера Ковачевић	30	Милош Дакић	10
Младен Козарчић	20	Михајло Мијатовић	10
Тихомир Оклобџија	26	Душан Смиљанић	4
Радмило В.Живковић	10	Бранко Пеурача	5
Недељко Павловић	10	Витомир Новаковић	10

ПРИЛОЗИ ЗА ДОМ У ГРИНЗБАРИ од 1.12.1989 - 1.4.1990.

Раде Оклобџија	700	Степа Степановић	50
Милијан Кулинчевић	500	Вујадин Михајловић	500
о.Драгомир Шиповац	500	Владо Ковачевић	500
Манојло Поповић	500	Јован и М. Пјевач	500
Драгољуб Гвозденовић	500	Бранко Стакић	800
Спасоје Цвикић	719	Богољуб Петрић	100
Томислав Калађуђевић	210	Раде Чулић	100
Витомир Обрадов	500	Миодраг Костадиновић	500
Живота Нешић	500	Милан Кнежевић	500
Раде Глоговац	500	Драгољуб Рушчуклић	40
Михаило Мијатовић	100	Станиша Грујић	100
Војислав Драгичевић	50	Петар Павловић	200
		Обрен Поповић	50

ПРИЛОЖИТЕ СВОЈОЈ ЦРКВИ ЗА ЗДРАВЉЕ ПОРОДИЦЕ

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

588 PLENTY RD. PRESTON, 3072

OUR NEW PHONE IS: 478 1915

NEAR THE CNR. OF PLENTY RD. & WOOD ST.
TRAM STOP FROM CITY 52

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, p/ship и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

KOSOVO Radio & T.V. Service

75 Scotchmer Street
North Fitzroy

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- ★ *Color T.V.*
- ★ *Hi-Fi*
- ★ *Antenna Inst.*
- ★ *Reconditioned
T.V.s*

T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

ЛАЗАРИЦА ЦАРСКА У КРУШЕВЦУ
АКО БОГ ДА
ОВАКВУ ЋЕМО ГРАДИТИ У ГРИНЗБАРИ

ДОМ СВЕТОГ САВЕ

212 Diamond Creek Road, GREENSBOROUGH

СЛОБОДНА СРПСКА ПРАВОСЛАВНА
ЦРКВЕНОШКОЛСКА ОПШТИНА
„СВ. САВА“ МЕЛБУРН

ПОЗИВНИЦА ЗА

ФОЛКЛОРНО ВЕЧЕ

У СУБОТУ ВЕЧЕ 21. АПРИЛА 1990.

Долази нам фолклорна група Српског Центра из Бонерига, Сиднеј.

ПРИРЕДИЋЕ НЕЗАБОРАВНО ВЕЧЕ: ПЕСМЕ,
ИГРЕ И ШАЛЕ У ТРАЈАЊУ ОД ДВА ИПО САТА.
ИСТУ ВЕЧЕ ЋЕ КАО ДОМАЋИН НАСТУПИТИ НА-
ША ФОЛКЛОРНА ГРУПА 'А В А Л А'.

ПОСЛЕ ПРОГРАМА НАСТАВИЋЕ СЕ С ИГРАНКОМ
УЗ МУЗИКУ КОЈА СТИЖЕ ИЗ СИДНЕЈА.

Као што знате, они су прошле године
обишли Америку, задививши све тамо.
РЕЗЕРВИШИТЕ КАРТЕ НА ВРЕМЕ

КАРТЕ СУ У ПРОДАЈИ КОД ЦРКВЕ
ИЛИ СЕ ОБРАТИТЕ СВЕШТЕНИКУ

НА ТЕЛ: 366 8390

УЛАЗ \$ 10.